

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

Pozývame vás teraz sledovať program

“Marie-Julie Jahenny: život z lásky k Ježíšovi“ v relácii

Medzi Majstrom a žiakmi. V poslednej epizode jsme se setkali s Elizabeth Achler z Reutu v Nemecku, ktorá žila přes deset let až do její smrti v roce 1420 bez jídla. Dnes vás zavedeme do La Fraudais ve Francii, kde se setkáme s Marie-Julie Jahenny, která byla považovaná možná za největší mystičku v historii Církve.

Marie-Julie také žila bez jídla po mnoho let a zcela se spoléhala na lásku k Ježíši, jako na jediný zdroj výživy.

Podle knihy Michaela Freze „Byli nositeli Kristových ran“ po dobu, kdy žila jako breathariánka, se o ni staral Dr. Imbert-Gourbeyre, který ověřil věrohodnost jejího života bez jídla. V modernější době máme mnoho případů

stigmatistů, jejichž inedia byly rozsáhle studovány za přísných podmínek. Marie-Julie Jahenny... údajně skončila s přijímáním potravy v roce 1874. Tato abstinence trvala devadesát čtyři dnů. Později se Marie-Julie vrátila k životu bez jídla po celých pěti letech. Po celou tuto dobu její kontrolor Dr. Imbert-Gourbeyre, nezaznamenal vůbec žádné vylučování tělesných odpadů. Mr. Freze dále poznamenal, že důvod, proč Marie-Julie a mnoho stigmatistů nepotřebují jídlo k přežití, je ten, že: „Je to Boží způsob, jak je odstavit od pozemské výživy, aby je připravil na Posvátný chléb života, nebeské jídlo, které nám náš Spasitel slíbil pro věčný život: ‘Toto je chléb, který sestoupil z nebes, ne jako ten, co otcové jedli a zemřeli; kdo jí tento chléb, bude žít navěky’ (Jn 6:58).“ Podobně indická jogínka a pranariánka Giri Bala, která žila bez potravy více než 65 let, než se s ní Paramahansa Yogananda v roce 1936 setkal, odhalila, že ji Bůh udělil schopnost žít bez jídla, „aby dokázala, že člověk je Duch...“

Aby ukázala, že duchovním pokrokem se (člověk) postupně může naučit žít z Věčného Světla a ne z jídla.“ Pocestujme nyní do La Fraudais ve Francii znovu navštívit život Marie-Julie Jahenny. Narodila se 12. února 1850 v malé vesničce Coyault, poblíž vznikajícího města Blain ve Francii. Byla nejstarší ze čtyř dětí, její sourozenci byli Charles, Angèle a Jeanne. Rodiče byli hospodáři, kteří se později přestěhovali do La Fraudais, což je pár mil z Coyaultu. Vyrůstání v náboženské rodině způsobilo sklon Marie-Julie k duchovnu v raném dětství. Navštěvovala školu šest měsíců a učila se, jak číst tištěné symboly, ne psaní. Nikdy neměla příležitost naučit se psát. V dospělosti, během jejích vizí, četla zjevení v perfektní francouzštině, zatímco její poznámky a komentáře byly v jejím vlastním nářečí, což dokazovalo, že nesestavila to, co četla nebo opakovala. Častokrát, když klopýtla o slova nebo názvy míst, která neznala, šla se ujistit ke svým „tajemnicím,“ jestli to neví.

Jejími „tajemnicemi,“ které jí pomáhaly zapsat její zjevení a proroctví po většinu tohoto období, byly Adolphe a Auguste Charbonnie. Když jí bylo 23 let, Marie-Julie měla svou první duchovní zkušenost. Jednoho dne náhle onemocněla. Její stav se po třech týdnech zhoršil a příčina její nemoci zůstala neznámá dokonce i jejímu lékaři. V té době si její rodina myslela, že nebude schopná přežít a Fr. David, jeden z kaplanů z Blainské farnosti jí přišel udělat poslední pomazání. Podle jejích životopisců 15. března Marie-Julie najednou odhalila, že se jí zjevila Panna Maria, a zeptala se: „Mé drahé dítě, přijmeš pět ran mého Božského Syna?“ Marie-Julie odpověděla: „Ano, nejdražší Matko, jestli si to tvůj Božský Syn přeje.“ „Mé drahé dítě, to bude tvá mise,“ řekla Naše Paní. V pátek, o šest dnů později 21. března 1873 se objevily na jejím těle stigmata (tělesné znaky odpovídající místu ran ukřižování Ježíše) a to pokračovalo po 68 let až do její smrti v roce 1941. Po této první duchovní zkušenosti bylo s Marie-Julie

spojeno množství zázračných zotavení. Například, během jedné její extáze, kdy ji navštívila požehnaná Panna Maria a při její upřímné prosbě o vyléčení jejího bratra, bylo její přání vyslyšeno. Její bratr Charles, který chodil jenom s pomocí hole, najednou pocítil chvění ve svých infikovaných kolenou. Ihned zahodil svou hůl postavil se a bez pomoci začal chodit. Poprvé, po dlouhé době byl Charles schopen zase chodit. Daleko odtud v jiné zemi, na jiném kontinentu, umíral na rakovinu muž – Kanadán, který nikdy neslyšel o Marie-Julie. Najednou dostal návštěvu „malé staré dámy,“ která se před ním objevila a představila se mu jako Marie-Julie a řekla mu, že mu přišla pomoci. Následně se zotavil ze své nemoci. Kromě toho byla požehnaná darem proroctví. Během své vize předurčila Marie-Julie mnoho proroctví, která se vyplnila. Mezi jejími proroctvími bylo mnoho odhalení o cizích a neznámých nemocech. Například 5. dubna 1880 udělala během své vize následující sdělení: Budou vážné nemoci,

a nebude v lidských silách možno pomoci. Tato nemoc nejdříve napadne srdce, pak mysl a ve stejnou dobu jazyk. Bude to strašné. Dříve toho roku 24. dubna 1880 také předpověděla, že „přijde mor, který napadne lidi i zvířata.“ Toto proroctví je velmi výmluvné vzhledem k aktuálnímu stavu našeho světa, ve kterém lidstvo krutě praktikuje živočišnou výrobu pro lidskou spotřebu a způsobuje nevýslovné utrpení zvířat stejně jako množení nemocí, jako je nemoc šílených krav, ptačí chřipka a aktuální pandemie prasečí chřipky, která se šíří po celé planetě. Přibližně rok po její první duchovní zkušenosti Marie-Julie najednou oznámila 5. února 1874 zatímco byla ve vizi, že brzy nebude dále požadovat jídlo. Opakovala toto sdělení znovu 20. února před stejnými svědky. Více než po měsíci přestala jíst a pít během doby 90 dnů, od 12. dubna do 15. června 1874. Od této doby jedla velmi málo až do 28. prosince, kdy se osvobodila od jídla úplně. Více než pět let vedla životní styl

bez potravy,
její láska a oddanost
k Ježíši byla jejím
jediným zdrojem výživy.
Dr. Imbert-Gourbeyre
doložil, že když byla
Marie-Julie bez jídla,
nebylo žádné tekuté
nebo pevné vylučování.
Giri Bala, indická jogínka
a pranariánka
prošla podobným tělesným
a duchovním stavem.
Spoliehajúc sa úplne
na božské požehnanie alebo na
Boha, čo sa týka výživy,
Giri Bala
nebola nikdy chorá.
Necítila veľmi
potrebu spánku
a rozhodla sa tráviť noc
v meditácii.
Počas dňa vykonávala
svoje denné aktivity.
Jej telo neprodukovalo
žiadne výlučky.
keď sa náhodne poranila,
cítila iba slabú bolesť.
Pomocou
meditačnej techniky
dokázala ovládať
aj svoje srdce a dych.
Hoci prebývala
vo fyzickom svete,
Giri Bala získala prístup
aj do duchovného sveta,
a vo svojich víziách bola
schopná vidieť svojho gurua
a ostatných Majstrov.
Stejný tělesný stav
oznámil také
Dr. Sudhir Shah,
ředitel neurologických věd
ze Sterlingské nemocnice
v Ahmedabadu v Indii,
který zkoumal Prahlada
Janiho, indického svatého
muže, breathariána:
Tomuto muži
nebyla podávána

žádná potrava nebo voda,
neměl žádné močení
nebo stolici.
Po několika dnech
se objevila nějaká tekutina
v močovém měchýři
a pak se ztratila.
Od roku 1873 do 1941 měla
Marie-Julie často
vize Ježíše a požehnané
Panny Marie.
Nebyla pyšná
nepožadovala žádné
uznání za svá proroctví,
která vyprávěla během
svých vizí. Opravdu,
považovala se
za pokorného posla,
který nesl poselství z Nebes.
Mimo těchto dvou období,
kdy byla bez jídla –
nejprve 94 dnů
a pak přes 5 let,
existovaly odkazy
z jiných životopisných
zdrojů, které říkali,
že kromě každodenní
Nejsvětější Svátosti
Marie-Julie byla
breathariánkou po mnoho
posledních let jejího života.
Prostřednictvím životů
jednotlivců
jako Marie-Julie Jahenny,
Giri Bala,
a Prahlada Jani,
jsme znovu svědky
úžasné život dávající
Boží síly.
Ako povedala Giri Bala,
nie je v tom
žiaden liek ani mágia.
Musíme sa len vnútorne
naladiť na
Kráľovstvo Božie vo vnútri
a „duchovným rozvojom...
sa naučiť žiť
z Večného Svetla
a nie z jedla.“